

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Æstiva - A Dominica SS. Trinitatis, ad Dominicam decimamquintam
post Pentecosten

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Stellam è Corona Virginis extrahis qui humilitati tuæ partem detrahis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44226

IN EODEM FESTO. AD HÆC APOCALYPSIS VERBA.

Et signum magnum apparuit in cælo, Mulier amicta Sole, & Luna sub pedibus eius, & in capite eius corona stellarum duodecim. Apoc. 12.

VERITAS PRACTICA.

Stellam è corona Virginis extrahit, qui humilitati suæ partem aliquam detrahit.

SENSVS ET RATIO EST, Quod stellam è corona Virginis extrahit, qui non ex æquo æstimat omnes humilitatis partes & gradus ex quibus velut stellæ corona eius texta est.

Sed qui humilitati suæ partem aliquam detrahit non ex æquo æstimat omnes humilitatis partes & gradus.

Ergo & si stellam è corona Virginis extrahit. Quod cum sit valde impium, amanda est humilitas omni ex parte, nec quicquam hic in terris refugendum, quantumcunque nos humiliter & gravis videatur, quod in cælis magnam habet repositam gloriam.

I. P U N C T U M.

MVLIEREM illam qua à sancto Iohanne describitur, Virginem Mariam significasse, qua caput nostrum integrum & integrum perierit, nullus vestrum ignorat, inquit sanctus Augustinus. Signum magnum in cælo est, Quia præ cæteris beatis omnibus cernitur, ac spectabilis, speciosa, gloriosa & illustris apparet. Amicta est sole, quia quidquid creaturæ lucis & gloriæ communicatur per partes aliis, totum in eam affluit & circumlucet. Luna sub pedibus eius est quia totum præcipue sic dominatur orbi terrarum, ut nihil nos habere voluerit Deus nisi per Mariam. Denique in capite eius corona est stellarum duodecim id est, tot varii cælestis gloriæ gradus quot Virgo dum viveret diversos humilitatis actus exercuit, & gradus sibi comparavit, quibus ex æquo in cælis, respondent diversimode, fulgentes gloriæ radij, qui caput eius velut corona stellata cingunt & ornant.

Stella enim est Symbolum humilitatis, quæ cum parva nobis appareat, magna tamen in se est, & magnos habet effectus; sic perfecta humilitas quam parva est in terris, tam magna in

cælo est. Hæc est virtus quæ perseverans usque ad mortem coronatur in cælis, exaltatur, sublimatur, & tanto altius elevatur, quanto hic depressa fuit. Rata est sententia Domini, *Qui se humiliaverit exaltabitur, & quantum quis se humiliaverit, tantum ei exaltabitur.* Sic de ipso primum Christo decretum est: *Qui humiliaverit semetipsum factus obediens usque ad mortem, mortem autem crucis, propter quod, inquit Apostolus, & Deus exaltavit illum. Et rursum: Qui autem ascendit, quid est nisi quia & descendit primum in inferiores partes terræ; qui descendit, ipse est & qui ascendit super omnes cælos, ut impleat omnia.*

Sic & consequenter Beata Virgo, quæ ascendit super omnes creaturas, ipsa est quæ descendit infra omnes. O quanta fuit descendenti humilitas; O quanta resurgenti è tumulo & ascendenti in cælum, & in Reginā hominū atque Angelorum coronatæ gloria! Quanto splendore cæli ornat caput illud coronatum! Quam jucundè lucet beatis omnibus corona illa stellarum duodecim! Sed vix tibi quisquis es qui ad eius exemplum perfectè & integrè non vis humiliari! Audi quid pecces, audi quid audeas: *Stellam è corona Virginis extrahis: qui humiliati tuæ partem aliquam detrahis.*

Quæ proposita veritas ut manifestior fiat, ac simul magis appareat humilitas in Virgine exaltata, & Virgo in humilitate coronata, declarandæ sunt illæ virtutis partes sive gradus qui stellis duodecim designantur.

PRIMUS est, *Cognitio sui.* Quæ unusquisque à se nihil habere cognovit sed à Deo, cui refert totum acceptum. *Omne datum optimum & omne donum perfectum desursum est.* Hanc sui perfectissimam cognitionem haud dubie Beata Virgo habuit, satique declaravit suo illo magifico Cantico, quo præter vilitatem suam quam respexit Deus, cætera omnia quæ ab Elizabetha prædicabantur Deo retribuit. *Magnificat animam meam Dominum.*

Jam verò huic gradui respondet ea gloria quæ ubique

Di. Symbolo ad Catechū

S. Bern.

Matth. 23.

Phil. 2.

Ephes. 4.

AB

211

Lat. 4.

ubique sic honoratur & colitur, ut, quæ sunt propria Christo Domino, de illa per communicationem eiusdem gratiæ censeantur & dicantur; ut quod sit janua cæli, mediatrix, vita, spes nostra, & similia. Tu es spes unica peccatorum, per te speramus veniam delictorum, & in te Beatissima, nostrorum est expectatio pramiorum. Sic sanctus Augustinus.

SECUNDUS gradus, Se infra omnes ducere & reputare. Sic illa se ancillam & ultimam omnium non verbo tenus, sed corde & re ipsa sentiebat, At modò prima & super omnes exaltata cognoscitur. Nempe illa quæ dicebat, Nardus mea dedit odorem suum, Jam ipsa dicit: quasi Cedrus exaltata sum in Libano, & quasi cypressus in monte Sion: quæ sunt arbores eminentissimæ, sicut nardus, humillima.

TERTIUS gradus, Non se tantummodo reputare ultimam, sed & reputari velle & salem libenter asimari, postremum semper querendo locum. Sic illa libentissimè: sic illa quasi una è plebe infra omnes audiebat loquentem filium; sic illa non modò post Apostolos, sed post ipsas etiam mulieres quæ nominantur adesse in cænaculo postrema recenseretur. Nunc verò nullus est hominum & Angelorum cui non præsit & non præmineat, uno Deo inferior. Regina est Ethæ cui dææ serviunt famulæ, natura scilicet angelica & humana.

QUARTUS, Silere & celare dona divinitus sibi data, nisi purè ad gloriam Dei sint revelanda. Sic illa prorsus reticebat, nec quidè dilecto sponso Josepho mysterium incarnationis Dominicæ communicavit, licet illum de se gràvida non parùm anxium & sollicitum sciret, Jam verò manifestata est omnibus eius gloria, nil Mariæ nomine clarius, nihil eius dignitate & merito notius: Beatam me dicant omnes generationes.

QUINTUS, Singularitatem evitare, & popularis occasiones aura fugere. Sic illa in purificatione & sæpe alias cum se posset probare Virginem & Matrem Dei, tamen abstinent: nec patrasse miraculum, nec docuisse mysterium, aut vix à quoquam nominata dum viveret, reperitur. At modò, quot Sanctorum præconiis, quot Patrum Scriptis, quot Christianorum omnium votis & vocibus celebratur: Tu gloria Ierusalem, tu latitia Israel, tu honorificentia populi nostri.

SEXTUS, Si laudes evitare non possint, sic eas audire quasi non audias, quasi tuæ non sint, sed ipsius Dei, nec his aliter delecteris quam in Deo. Sic illa dum laudatur, Et exultavit spiritus meus

in Deo salvari meo. Nunc vero videns id Deum velle, tuas ipsa laudes suis inspirat, quæ nam sint sibi jucundiores, indicat, quæ sint gratiora obsequia: quæ munera ditiora. Ego mater pulchra dilectionis, & timoris & agnitionis, & sancta spes. In me gratia omni via & veritatu. In me omnia spes vita & virtutis.

SEPTIMUS, Contemptum libenter pati quando sic Deo placet. Sic illa cum Filius in cruce contemneretur, stabat juxta crucem, & quantum Matri accedit de filij gloria vel ignominia, tantum illa de illatis filio probris & contumeliis, suam hauriebat partem. Nunc autem à filij gloria, gloria Mariæ Matris sic est indivisa ut vix sit dies Christo facer, vix ullæ ad Christum preces deferantur, vix ulla Salvatori reddantur vota, quin simul Beata parens invocetur, & colatur: nihilque demum tutius Christo possit offerri, quam per manus Mariæ matris. Beatus homo qui observat ad postes ostij mei.

OCTAVUS, Paupertatem profiteri, carere necessariis, egentem vitam agere, & non nisi mendicatio victitare. Sic illa frequentius, non modò cum in Bethleemica specu, & in Ægypto de morandum fuit: sed cum Filius ageret inter homines, atque ita pauper esset, ut non haberet ubi caput reclinaret, ministrarentque illi piæ nonnullæ mulieres, credine tum potest Matrem aliquid possedisse; Nonne de suis filio commuicasset? Aut si filio magis placebat pauperem ultro vitam agere, nunquid & idem matri placuit? Quid quod ab ipsis egenis, preces efflagitavit & subsidium, ut refert Ambrosius, In prece, inquit pauperum spem reponens. At modò illa est gratiarum omnium dispensatrix, & Cæli thesauraria, quæ de se ipsa dicit: Mecum sunt divitiæ & gloria ut ditem diligentes me, & thesauros eorum replam.

NONUS, Subjici & obedire aliis, ex affectu humilitatis. Sic illa non tantum sponso, in omnibus, sed cuivis hominum, si cuiquam cedendum & parendum fuisset, ut sæpe contingit pauperibus qui passim repudiantur. Nunc verò huic obediunt & Angeli & Dæmones, nullaque est creatura cui non dominetur. Omnium, inquit, excellentium & humilium corda, virtute calcavi.

DECIMUS, Argui quasi terra veru, cum sistamen innocens. Quid est quod me querebatu? Nesciebatu quia in hu que patris sunt, oportet me esse. Quid mihi & tibi est mulier? Nondum venit hora mea. Quibus filij verbis videbatur Virgo mater argui & errare, cum nihil tamè peccaret. At modò, inquit Petrus Damiani, accedit ad auram illud B. Virg.

E e z divina

Serm. 18. de
Santiss.

Cant. 2.
Ecclesi. 24.

Matth. 12.

Matth. 1.

Esai. 15.

Judith. 15.

Ecclesi. 24.

Prov. 8.

Luc. 8.

Luc. 2.
de Vir-
ginib.

Prov. 8.

Ecclesi. 24

Luc. 2.

Ioan. 2.

Serm. da

B. Virg.

divina severitatis tribunal, non rogans, sed imperans, Dominam non ancilla. Quomodo enim potestati sua obviare poterit potestas illa qua de tuis visceribus traxit originem?

UNDECIMUS. Recusari, aut raro accipere quod iuste & rationabiliter videretur dandum neque ullo modo negandum. Sic illa si desiderio solum suo satisfecit voluisset, nunquam à Christi oculis & praesentia se separatam voluisset. Et tamen tamdiu se separatam vidit & sustinuit, ut vix ab eius resurrectione ad sequentes vitae annos cum illo egerit. Nunc verò nihil planè illi recusatur; *Pete mater, neque enim fas est ut avertam faciem tuam.* Quid vis Esther regina? Quae est petitio tua?

3. Reg. 2.
Esther 5.

DUODECIMUS. Ejici patria, exulare, interdici suis bonis, & exponi omnibus miseria-rum modis. Sic illa non modò fugiens in Aegyptum cum filio, sed post eius Ascensionem in caelum, cum tantae persecutiones moverentur in Judea, & ubique contra Christianos, ut omnibus vel moriendum vel secedendum esset: nonne illa tum ejecta est & in insulam Pathmos cum Joanne, cui à filio data erat in matre veni exul, & multos ibi annos extorris & particeps universae tribulationis quam subirent alij, demorata? Nunc autem ad eam gemunt & suspirant omnes exules filij Eve, cuius patrocinio liberentur & aeterna tandem quiete potiantur. Sic sanctus Thomas: *Sicut navigantes, inquit, per stellam diriguntur ad portum: ita Christiani per Mariam ad salutis gloriam.*

Apoc. 1.

Opusc. de
Salut. An-
gel.

Quibus ita declaratis, & non minus affectu quam intellectu decursis, ratio veritatis propositae sic procedit, quod stellam, è corona Virginis extrahis, si non ex aequo aestimas omnes illos humilitatis gradus, ex quibus velut stellis corona eius texta est, prout supra descripti sunt. Nam extrahere stellam ex illa corona, nihil aliud est quam in mente tua non putare unum ex illis gradibus tanta dignum gloria quanta hinc praedicatur. Si autem ex aequo non omnes aestimas, perinde est ac si non putares aliquos aut ex illis unum non ea dignum gloria quae declarata est. Licet enim gradus possint esse inaequales meritis, dicuntur tamen ex aequo, id est, similiter omnes illam mereri gloriam, quae relucet & quae celebratur in memorata corona: ac proinde similiter merentur ut ita de his iudices & sentias, aut certe si non ita sentis & iudicas, tu inde tantum apud te subtrahis gloriae & splendoris, quantum de aestimatione diminuis, cum in illa aestimatio-

& iudicio consistat tota gloria, qua dignum putas quemlibet humilitatis gradum. Sicut si quæ diceres gloriosum & multum celebrare à divitijs & delicijs quibus in vita potitus est, ego non eum propterea crederem ita gloriosum aut celebrandum, quia non multum aestimo divitias neque delicias, & quam modica est apud me divitiarum ac deliciarum aestimatio, tam parva & nulla est illorum gloria qui abundant divitijs. Sic prorsus ratiocinari debes de illis duodecim gradibus seu stellis coronae virginis, si quem ex illis apud te minus aestimas: minus etiam facis gloriam inde redundantem in caput Beatæ Virginis, atque ita extrahis aut quantum in te est obscuras illum splendorem, qui ex tali stella est ex parte talis gradus in beatifica relucebat corona. Velle sine ita eius obscurare gloriam? *Qui elucidant me, inquit, vitam aeternam habebunt.* At vero, qui obscurant illam, quid putas habituros?

Ecclesi. 14

II. PUNCTUM.

SED si humilitati tuae partem aliquam detrahis, non ex aequo aestimas omnes humilitatis partes & gradus.

Nempe illam partem quam detrahis, hoc ipso satis indicas te non similiter aestimare sicut alias humilitatis partes, in quibus te exerceas, aut quas non à te repellis sicut istam, quae ideò dicitur detrahi quod illam in praxi repudies.

Recenseatur ille humilitatis gradus, advocetur in mentem & discursum pars illa quam avertaris: sit ea scilicet quae septimo & quae octavo ponitur loco de contemptu tui & paupertate vitae. Fetearis te in humilitatis partibus deficere, nec te posse persuaderi ad illas amplexandas. Nonne hoc idem est ac non illas aestimare in praxi sicut alias de quibus es persuasus? Quid est enim persuasum esse de re quapiam faciendâ, nisi rem illam ita aestimare factu utilem aut necessariam, ut in effectum efficacem veniatur? Nonne qui persuadere vellet tales humilitatis gradus, rationem persuadendi depromeret ab utilitate vel excellentia vel necessitate, vel aliqua demùm alia bonitatis & commendationis parte qua solet animus persuaderi? Unde si tu nondum persuasus es ad praxim illarum humilitatis partium, nonne hoc idem est ac profiteri te nondum videre illas esse utiles aut necessarias aut aliquâ ratione bonas & amplexandas? Nonne hoc denique est non illas aestimare? Quid est enim

aesti-

2 Reg. 10.

æstimare in praxi virtutem aut aliquam virtutis partem? Quid est quod tu ipse humilitatem æstimas ex aliqua sui parte, nisi quod iudices illam partem vel excellentem vel utilem aut necessariam? Unde à contrario quid sequitur de aliis partibus à quarum praxi abhorres, nisi quod aliud de illis iudices? Quid sequitur nisi quod iudices illas non esse ita utiles ac necessarias, & uno verbo nisi quod illas non ita æstimas? *Non est nobis pars in David*, Dicunt quidam rebelles: Id est partem illam deserimus, condemnamus, impugnamus.

Sine verum aut falsum tuum iudicium, nihil hic atinet dicere, cum sit satis ad exponendam propositionem id demonstrari, quod ex humilitatis gradibus seu partibus si quid detrahis, si quid detrectas facere; si quid repudias, non illud ex æquo æstimas sicut alia quæ non ita refugis & aversaris. O homo, quis te constituit iudicem & arbitrum in divinis illis decernendis?

III. PUNCTUM.

STELLAM ergo è corona Virginis extrahis, qui humilitati tua partem detrahis. Quam enim partem detrahis, non illam in praxi æstimas sicut alias: quam autem humilitatis partem non æstimas, non illam ducis ea dignam gloria quæ celebratur in corona Beatissimæ Virginis, nam illa gloria est æqualis & uniformis, est una eademque omnium stellarum illustratio; tu verò qui aliter sentis & iudicas de illis gradibus humilitatis, aliter etiam sentias necesse est de illis stellis seu de illarum gloria & prout erit modica quorundam graduum æstimatio, tam parva & obscura erit stella seu gloria quæ illi respondet gradui, sicque in tua mente, in æstimatione, & in illa parte appetitiva quæ est pars animi tui nobilior, tam parvi facis gloriam quæ Virgini ex contemptu proprio, & paupertate vitæ accessit, quam tu parvi facis talem contemptum, talemque paupertatem. O te perversum qui sic pervertis cœlestia! *O te inimicum omni iustitiæ quæ non à sinu subvertit vim Domini rectam!*

A. H. 13.

Nec dicas te probare & æstimare in Virgine quod in te non probas nec æstimas. Si enim illud æstimares in Virgine, in te etiam æstimares, aut te ipsum condemnares. Nam si id probas in Virgine, non aliter probas quam quod illa rectè iudicavit & æstimavit. Si autem illa rectè iudicavit, tu qui oppositum de re eadem sentis, nonne te ipsum falsi condemnas iudicij? Aut illa erravit aut falleris: quia non potest esse tam diversum de re una duorum iudicium quin alterutrum erret & fallatur. Nam quod est valde notandum, non modò illa iudicavit talem sibi gradum humilitatis esse necessarium, sed & tibi etiam quando sic vellet Deus ut contemnereris sicut illa contempta est, atque idcirco etiam libenter tulit illum sui contemptum ut sic facilius persuaderis eius exemplo tibi similem esse ferendum, unde si fateris illam rectè sensisse, fatendum tibi est te errare in diverso de te iudicio; aut si te non putas errare, illa decepta est cum iudicavit exemplum suum tale esse ut capax foret tibi persuadendi bonum esse contemni & humiliari, quando sic vellet Deus. Tunc enim tibi est æquè necessarium atque illi fuit: cur enim illi, nisi quia Deus sic voluit? Ercur non tibi, si Deus æquè vult? *Quid adhuc quaritur? Voluntati enim eius quæ resistit? Quis nisi erret?*

Rom. 9.

Putasne tibi vel ullas hujus virtutis partes aliquando necessarias? Omnino putas, quia de quibusdam tantum nobis est contentio? Sed cur illes dicis esse necessarias nisi quia Deus ita constituit & ordinavit? At quando ita permittit ut aut contemptum patienter feras, aut pecces non ferendo injuriam; nonne ita tibi contemptum illum ordinat & constituit, quantum scis esse ordinatum & constitutum ne unquam peccato consentias?

Cave ne peccatum peccato adjicias, ne in Christum ac Virginem simul pecces. Uterque enim te præmonet verbis Sapientiæ, *Qui in me peccaverit, laedet animam suam.*

Prov. 8.

Ecc 3.

EODEM